

Gelinciğin Karlı Atkısı

Ebru Mina TOMURCUK

Gelinciğin Karlı Atkısı

Ebru Mina TOMURCUK

Sessiz, karlı bir ayırda, krem beyazı t yleri ve siyah ulu kuyruęu olan k  k bir gelincik kar taneleri arasında oynuyordu. D nya yumuřak ve beyazdı, gelincik her řeyin birbirine uymasını seviyordu. Bir g n, bir kar yıęınının  zerinden zıplarken gelincik parlak bir řey fark etti. Bu, karda yatan, kar gibi bembeyaz ve sıcakık  r lm ř bir atkıydı.

Gelincik atkısı boynuna doladı. "Çok sıcak!" diye ciyakladı, yumuşak yünü tüylerinde hissederek. Atkı bir sır saklıyormuş gibi pırıldıyordu. Gelincik atkısı her yere taktı, karda zıplayarak dolaştı. Ama bir sabah hava farklı geldi. Kar erimeye başladı ve minik yeşil filizler görüldü. Gelincik biraz endişelendi. "Ne oluyor?" diye fısıldadı.

Günler ısındıkça atkı değışmeye başladı. Kar gibi beyaz rengi yavaş yavaş taze bir ilkbahar yeşiline dönüştü! Gelincik şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Atkım! Artık beyaz değil!" Atkıyı çekti, ama renk yeni yapraklar gibi yeşil kaldı. Gelincik korktu. İşlerin değışmesini sevmiyordu. Karın geri gelmesini ve beyaz atkısını da istiyordu. Bu yüzden bir çalının altına oturdu, kafası karışmış halde.

Tam o sırada, sıcak kahverengi tüyleri ve uzun kulakları olan uzun boylu bir tavşan zıplayarak yanından geçti. Tavşan örgü bir çanta taşıyor ve boynunda küçük bir meşe palamudu tılsımı takıyordu. "Merhaba, küçük," dedi tavşan nazıkçe. "Neden bu kadar endişeli görünüyorsun?" Gelincik yeşil atkıyı işaret etti. "Değişti! Beyazdı, şimdi yeşil! Anlamıyorum." Tavşan hafifçe gülümsedi.

"Ah, özel bir atkı bulmuştun," dedi tavşan, gelinciğin yanına oturarak. "Bu atkının sihri var. Mevsimlerle birlikte renk değiştirir." Gelincik gözlerini kırıştırdı. "Sihir mi? Ama beyaz olmasını seviyordum." Tavşan başını salladı. "Değişim şaşırtıcı olabilir, ama aynı zamanda harika da olabilir. Bakalım bundan sonra ne olacak." Gelincik kendini biraz daha iyi hissetti, ama hâlâ emin değildi.

Birlikte ilkbahar çayırında zıpladılar. Çiçekler açtı, kelebekler uçtu. Gelincik atkısında artık yapraklar ve sarmaşıklar gibi minik yeşil desenler olduğunu fark etti. "Güzelmış," diye itiraf etti gelincik. Tavşan burnunu oynattı. "Atkı ilkbahara uyum sağlıyor, tıpkı etrafımızdaki dünya gibi." Gelincik etrafına baktı. Dünya da değişiyordu ve belki de bu sorun değildi.

İlkbahar yaza dönüştü. Güneş sıcak ve parlak bir şekilde parlıyordu. Gelinciğin atkısı yine değişti, güneş ışığı gibi sıcak bir altın sarısına dönüştü. "Vay canına!" dedi gelincik. "Şimdi altın rengi!" Tavşan yumuşakça güldü. "Atkı yaz olduğunu biliyor. Seni serin ve parlak tutuyor." Gelincik bir heyecan dalgası hissetti. Belki de değişim o kadar da korkutucu değildi.

Ama bir gün güçlü bir rüzgâr esti. Atkı dalgalandı ve gelinciği oraya buraya çekiyor gibiydi. Gelincik sıkıca tutundu. "Ya uçup giderse?" diye ağladı. Tavşan daha yakına zıpladı. "Endişelenme. Atkı sadece rüzgârla dans ediyor. Bu, sihrin bir parçası." Gelincik atkıyı tuttu ve tüyelerine karşı sıcaklığını hissetti. Rüzgâr dindi ve atkı yerine oturdu.

Yaz soldu ve sonbahar geldi. Yapraklar kırmızıya ve turuncuya döndü. Gelinciğin atkısı düşen yapraklar gibi koyu bir kehribar rengine dönüştü. "Çok güzel," dedi gelincik, atkıya dokunarak. "Ama altın rengini özlüyorum." Tavşan başını salladı. "Bir şeyleri özlemek normaldir. Ama gördüğün tüm renklere bak! Her mevsim yeni bir şey getirir." Gelincik beyazı, yeşili, altını ve şimdi de kehribarı düşündü.

Gelincik başka deęişimleri de fark etmeye başladı. Günler kısaldı ve hava serinledi. Yine biraz endişelendi. "Her şey deęişecek mi?" diye sordu. Tavşan, "Deęişim hayatın bir parçasıdır. Ama sen uyum sağlamayı öğreniyorsun ve bu yardımcı oluyor," dedi. Gelincik atkısına baktı. Atkı her mevsimde deęişmişti ve gelincik de deęişmişti. Kendini daha cesur hissetti.

Bir akşam, kar yeniden yağmaya başlarken atkı yavaşça kar gibi beyaza döndü. Gelincik şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Yine beyaz! Onu bulduğum zamanki gibi!" Tavşan gülümsedi. "Evet, atkı bir daire çiziyor. Her yıl yeni renkler getiriyor. Ve sen, küçük gelincik, her birinin tadını çıkarmayı öğrendin." Gelincik mutlu hissetti. Sonunda anlamıştı.

"Yani deęişim kötü deęil," dedi gelincik. "Sadece farklı." Tavşan başını salladı. "Doęru. Uyum sağlayabilmek deęişim sırasında yardımcı olur. Çok cesur davrandın." Gelincik atkıya sarıldı. "Sıradaki renkleri görmek için sabırsızlanıyorum!" Tavşan burnunu oynattı. "Seninle izlemek için burada olacağım." Kar yumuşakça yağarken birlikte oturdular.

Gelincik beyaz atkısını takmış, karda zıplıyordu. İlk günkü gibi sıcacık ve rahattı. Ama artık atkının sırrını biliyordu. Yine değişecekti ve gelincik hazır olacaktı. "Teşekkürler, bilge tavşan," dedi gelincik. "Görmeme yardım ettin." Tavşan gülümsedi. "Kendine yardım ettin, küçük. Uyum sağlamayı öğrendin."

O günden sonra gelincik her yeni mevsimi sabırsızlıkla bekledi. İlkbahar gelince atkı yeşile döndü ve gelincik sevinçle bağırdı. "Merhaba, yeşil!" diye seslendi. Yazın atkı altın rengine döndü ve gelincik güneş ışığında dans etti. Sonbaharda atkı kehribar rengine döndü ve gelincik yaprakların arasında oynadı. Her değişim neşe getiriyordu.

Gelincik ayırdaki en mutlu kk gelincik olarak tanındı. Atkısını gururla taktı ve herkese sihrini anlattı. "Deęişim iyi olabilir," derdi. "Sadece birlikte zıplamaya hazır olmalısın!" Bilge tavşan uzaktan izledi, kehribar gözleri pırıldıyordu. Gelincik deęerli bir ders ğrenmişti.

Ve böylece, rengârenk atkısıyla gelincik her yeni mevsime mutlulukla zıpladı, ne gelirse gelsin hazırды. Atkının sihri ona değişimin hayatın bir parçası olduğunu ve uyum sağlamanın onu bir maceraya dönüştürdüğünü hatırlattı. Son.